

HOOFDSTUK 1

Ze weet het zeker. Er is iets aan de hand.

Christines handen grijpen de waterkoker om het dampende vocht in de theeglazen te gieten. Vanuit de kamer dringt het geluid van de visite door. Zware basstemmen vermengen zich met hoge vrouwenstemmen.

Ze kijkt nog eens naar haar tweelingzusje. Merith heeft de taartvorm teruggezet in de koelkast en rommelt nu in de keukenla naar de gebaksvorkjes. Op het aanrecht staan acht schoteltjes met een groot stuk bokkenpootjestaart. Christine voelt het water in haar mond komen als ze daarnaar kijkt. Op één schoteltje ligt een veel kleinere punt.

‘Voor wie is die?’

‘Voor mij’, antwoordt haar zusje en buigt zich nog wat verder over de keukenlade heen.

Christine wil commentaar leveren, maar als ze naar de smalle schouders van haar zusje kijkt, slikt ze de woorden snel in. In gedachten loopt ze met het dienblad de woonkamer binnen.

Nadat ze alles heeft rondgedeeld, gaat ze op een lege stoel zitten. Ze kijkt de kamer rond. Fijn dat opa en oma ook op mama’s verjaardag kunnen zijn.

Ze neemt een grote hap van haar taart. De intense smaak van de advocaat prikkelt in haar mond.

Christine wrijft over haar been. De verwachte storm voor vannacht laat het litteken jeuken. Met haar vinger volgt ze de smalle streep die haar lichaam ontsiert.

Haar gedachten vliegen terug naar de wintermiddag van twee jaar geleden. Ze kan zich niets meer herinneren van het ongeluk. Maar Merith heeft haar alles verteld.

‘Heb je er nog veel last van?’ Opa buigt zich opzij en knikt naar haar been.

‘Nee, gelukkig niet. Ik kan weer alles doen. Alleen met een weersverandering, zoals vandaag, wil het nog weleens opspelen.’

Opa knikt begrijpend. ‘Daar heb ik ook weleens last van. Die likdoorn in mijn teen, weet je wel?’

Christine gniffelt zachtjes als ze een nieuwe hap taart in haar mond steekt. Toch blijven haar gedachten bij het gesprekje hangen. Het is waar. Na vele weken in het ziekenhuis en daarna in een revalidatiecentrum kon ze een halfjaar later zeggen dat ze helemaal hersteld was.

Merith komt ook de kamer in gelopen en gaat tegenover haar zitten. Christine kijkt nog eens goed naar haar zus. Ze kan zich niet aan de indruk onttrekken dat het gezicht van Merith somber staat. Wat zou er aan de hand zijn? Heeft ze iets verkeerd gezegd? Is Merith daarom zo stil?

‘Hoe gaat het op school?’ Opa kijkt me aan.

‘Goed! Tot nu toe valt het best mee. Ze hadden gezegd dat alles wat serieuzer zou worden als we in de vierde zaten, maar daar merk ik nog niets van.’

‘Nog steeds goede cijfers?’

‘Zeker! Het is niet moeilijk.’

‘Je bent ook altijd al zo’n knappe kop geweest hè?’

Christine ziet Meriths ogen naar haar flitsen. Ze schrikt van de blik die ze daarin ziet. Even bijt ze op haar lip. Heeft ze iets verkeerd gezegd?

Ze zet het lege schoteltje op tafel neer. In één oogopslag ziet ze dat Meriths taart nog onaangeroerd voor haar staat. Verbaasd trekt Christine haar wenkbrauwen op. Zou haar zusje niet lekker zijn? Is ze daarom zo stil?

‘En weet je al wat je hierna gaat doen?’

‘Ik zit te denken aan iets van rechten of economie. Maar ik weet het nog niet zo goed.’

‘Dus je wilt niet verpleegster worden om mij op mijn oude dag te verzorgen?’ Opa’s ogen twinkelen.

‘Nee, hartelijk bedankt. Ik denk dat het niet bij mij past om elke dag mezelf op te offeren voor een zieke patiënt.’

‘Het was maar een grapje, hoor. Natuurlijk moet jij zo’n studie gaan doen na het vwo. Daar heb jij het talent voor. Merith kan jou vervangen als verpleegster. Die lijkt me er geknipt voor.’

Christine kijkt naar haar zus. Meriths ogen staren naar het schoteltje met de taart. Haar gezicht is spierwit.

Resoluut staat Christine op en begint de glazen en kopjes te verzamelen. Het bordje van Merith laat ze staan. Met het volle dienblad loopt ze naar de keuken. Ze ruimt de vaat in de afwasmachine.

Merith loopt de keuken binnen met nog een stapel bordjes.

‘Wat is er met je?’

‘Met mij?’

‘Ja, wie anders?’

‘Niks. Ik voel me prima.’

‘Maar waarom eet je dan je taart niet op?’

‘O, ik had meer dorst. Dus ik heb eerst mijn thee opgedronken. Dan kan ik daarna lekker genieten van de taart.’

Christine knikt.

‘Wilde opa jou weer strikken voor zijn oude dag?’

‘Ja, maar het leek hem uiteindelijk toch beter als jij zijn zus-ter voor dag en nacht wordt.’

Merith lacht. Maar de glimlach bereikt haar ogen niet.

‘Ben je ongesteld of zo?’ Christine flapt het eruit.

‘Nee, hoezo?’

‘Gewoon, omdat je jezelf niet bent.’

‘Hou daar nou eens over op! Er is niets aan de hand. Dat heb ik toch al gezegd?’

‘Sorry, ik vroeg het alleen maar.’

Met haar kin in de lucht pakt Christine het schaaltje chocolaatjes dat ze vanmiddag al klaargemaakt heeft. Zonder iets te zeggen loopt ze naar de woonkamer. Laat Merith het zelf maar uitzoeken met die vaat.

Even later komt haar zus weer terug. Ze gaat op haar stoel zitten en begint een gesprek met oma.

Christine tikt opa aan. 'Jaagt u nog weleens?'

'Jazeker, laatst nog.' Opa gaat er eens goed voor zitten en steekt van wal.

Christine luistert naar zijn betoog dat er te veel wilde zwijnen zijn, maar haar gedachten keren steeds weer terug naar de keuken. Het is niet de eerste keer. De laatste tijd is Merith snel aangebrand. En tegelijkertijd staan haar ogen elke dag een beetje somberder.

Als na een paar uur de visite weer weggaat, krijgt Christine een dikke knuffel van oma. 'Wat zie je er toch weer prachtig uit in dat jurkje. Ik vind het nog steeds een wonder dat je weer helemaal gezond bent geworden.'

'Dat is zeker zo', glimlacht Christine.

Meriths grijze ogen kijkt haar kort aan. In haar blik ligt iets ondoorgrondelijks. Maar dan wendt ze haar hoofd af. Haar halflange, steile haar valt voor haar gezicht.

Opnieuw slaat de twijfel toe. Waarom doet Merith zo raar?

Nadat ze opa en oma hebben uitgezwaaid, helpt Christine haar moeder om de laatste glazen af te wassen. Als ze even later de koelkastdeur opendoet om een glas cola voor zichzelf in te schenken, ziet ze het.

Het stukje taart van Merith staat weer keurig in de springvorm ...